

Hej!

Sänder en berättelse, ett fragment ur livet.

Far älskade sin häst och det rådde inget tvivel om att kärleken var besvarad.

De var arbetskamrater och båda litade på den andre.

Mor kunde ibland säga att far älskade Putte, som hästen hette, mera än han älskade henne.

Sanningen var väl att de hade olika kall här i livet. Putte fick säkert dela fars både sorger och glädjämnen, sådant han inte kunde dela med någon annan.

"Den vintern", när allt förändrades, arbetade far som alla andra vintrar i timmerskogen med lunning och brossling, att dra fram det huggna timret från skogen till uppsamlingsplatser. Putte och han hjälptes åt.

De arbetade i ett område norr om Fiandberg, kanske en mil hemifrån. Det var en av de allra första dagarna i januari, tjugu grader kallt, en meter djup snö, alltid bråttom, närmaste väg genom skogen måste tas, lasset skjuter på i den branta utförsbacken, varken kusk eller häst anar vad som döljer sig under den djupa snön i slutet av backen.

Vad som dolde sig, var en nästan 2 meter djup källa med iskallt vatten, hästen brakar ned med hela lasset efter sig, som trycker ned hästen så långt att även huvudet kommer under vattnet.

I den situationen finns inget annat för far att göra, att utan tvekan hoppa i vattnet för att försöka göra hästen fri från skaklarna och det lass som obönhörligen försöker att dränka Putte. Lasset skjuter på, allt för hårt för att han ska kunna få upp låsningen. Hästen kämpar för att få huvudet ovan vattnet så far tar sig fram och håller upp hans huvud och försöker att lugna honom.

I fullständig tillit till far lugnar han sig och far kan börja att ropa på hjälp.

Då alla hästar har klockor som ljuder, är det lätt att höra när hjälp är på väg, och snart finns flera som frigör stockar från lasset, spänner kedjor till och drar så att man kan koppla loss från hästen.

Här slutade fars liv som timmerkörare. Han får, stelfrusen intill medvetlöshet, hjälp att ta sig till timmerkojan där han blir liggande några dagar, men blir mycket dålig och arbetskamraterna hjälper honom med att bädda ned honom under fällar och hö på hästsläden.

Ja så var de, dåtidens hårt fostrade män, inget pjåskande.

De spänner för Putte för släden som tar honom hem till oss och mor, som blir förskräckta när Putte kommer, inte till stallet utan ända upp till huset med far som nu ligger där medvetlös.

Vad som följer efter detta är en annan historia.

Tord Wahlström